

12. a 19. marca 2011

Stavanie zábran na Kolačne alebo ako sme chceli zachraňovať žaby

V noci 12. marca boli ešte mrazy, keď sme sa rozhodli ísť stavať zábrany pre tiahnuce žaby k rybníku pri Kolačne. Minulý rok sme termín „prešvihli“, predbehli nás ochranári okolo Stanislava Harvančíka z Partizánskeho a Milana Mitaša z Malých Krštenian, ktorí ich so svojimi priateľmi, vrátane Libora Vanku z Ondrášovej, postavili pri rybníku v Kolačne a pri priehrade vo Veľkých Uherciach. Dvanásteho marca tohto roku bol síce prekrásny jarný deň, konečne už v noci nemrzlo, ale nestačilo to na rozmrazenie pôdy pri kolačňanskom rybníku, aby sa mohla vyryľovať brázda a do nej uložiť fólia, či zatĺcť kolíky... Nakoniec aj na radu spomínaných pánov ochranárov, ktorí sa tiež o to pokúšali, sme to vzdali a odložili na ďalšiu sobotu.

Keď sa nepracovalo, bol aspoň chvíľu čas porozprávať sa o situácii okolo populácie žiab. Je vsuktku smutná. Vraj pri veľkouherskej priehrade už ani netreba stavať zábrany, lebo žiab bolo v minulom roku minimum. Nevedia ešte stále príčinu toho vymiznutia. Aj my sme pri minuloročnom prenášaní žiab našli len tri - štyri páry ropúch. Minimum tiahnucich žiab zaznamenali aj v rybníku v Krásne. Tam je vraj príčinou chov kačíc priamo na rybníku, ktoré dokážu populáciu žiab úplne zdecimovať. Ak chcete aj vašim deťom ukázať hromadné tiahnutie žiab, treba prísť do Kolačna, k rybníku za dedinu. Aj tu sú to v drvivej väčšine len ropuchy (Bufo bufo), menšie žaby, ako sú napríklad skokan hnedý, sa rozmnožujú aj v malých „kalužiach“ uprostred lesa.

Na poplach bije aj Slovenská agentúra životného prostredia, ktorá informuje okrem iného aj o tom, že zo 17 druhov obojživelníkov žijúcich na Slovensku je až 12 druhov ohrozených! Slovensko podpísalo tzv. Ramsarský dohovor o ochrane mokradí, kde ochrana žiab a ich biotopov má mimoriadny význam. Na ich masovom uhyne má jednoznačný podiel aj automobilová doprava.

Keď sme sa tak za Kolačnom urputne rýpali rýľmi v zamrznutej zemi povedľa cesty, chvíľu sme aj váhali nad zmyslom našej roboty, a roboty našich predchodcov po iné roky. Ved', keby si šoféri dávali trochu pozor, nemuseli by sa zábrany vôbec stavať! Ved' na Ondrášovej, kam cesta vedie, lišky dávajú dobrú noc a je tu možno len desiatka domov a doprava tu až taká predimenzovaná nie je. Všetko je to len o ohľaduplnosti vodičov.

A keď už zábrany, tak prečo nepriložia ruky k dielu najmä tí, čo tam bývajú a pravidelne chodia okolo rybníka autom? Iná situácia je, samozrejme na štátnej ceste na Skýcov pri veľkouherskej priehrade. Tam je to naozaj len na pleciach ochranárov a dobrovoľníkov, či tieto zábrany postaví a tým sa snažia zabrániť úplnému vyhynutiu Bufa bufa vo Veľkých Uherciach.

** * **

Slnko počas prvých troch dní ďalšieho týždňa bolo také intenzívne, že prebudilo ropuchy a už v utorok 15. marca bolo zopár kusov už prejdených na ceste na Ondrášovu. Neostávalo nič iné, len nájsť si čas aj v sobotu 19. marca. Dospeláci sme prišli už od 9. hodiny osobnými autami (ja, Peťo, Juraj, deti pricestovali autobusom na poludnie. Deň predtým pršalo, bolo poradne blato a veľmi zima. (Daktorí z nás ja prechladli.) Napriek tomu sme urobili kus roboty. Takmer štyristo metrov zábran! Väčšina už po 15. hodine odišla, učiteľ Juraj Pukanec si poodvážal sedem chlapcov autom, Peťo zobral do auta Majku a Dominiku. Ja som spolu s piatimi súrodencami Rihárovcami čakala na autobus o 17. hodine do Partizánskeho...

A tak sme pešo šľapali až do Veľkých Uheriec do krčmy Pod gaštanom, kde nás pohostil čajom a sladkosťami krčmár Jožko Foltán, ďalší z partie ochranárov (s ktorým – aj so Stanom Harvančíkom a Milanom Mitašom, sme 12. marca boli počúvať sovy dlhochvosté pod Hlaváčovou).

Ala